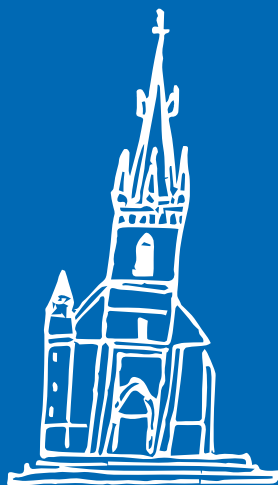

SETKÁVÁNÍ

zpravodaj ústeckých farností

Úvodní slovo

100 let od výročí narození Jana Pavla II.
Pontifikát v datech a číslech

Připomínáme si 800. výročí
narození svaté Zdislavy

Pěší pouť do Jablonného

Století Karla Otčenáška

První svaté přijímání dětí

Křest dospělých

Letní dětský tábor

Inspirace na prázdniny

ÚVODNÍ SLOVO

Milí bratři a sestry,
po době „koronavirové“ se vám opět ozýváme s naším občasníkem Setkávání. Nemám zatím zprávy, že by někdo z našich farností utrpěl zdravotní nebo jinou újmu, i když to pro mnohé byla náročná doba a jsme jistě Pánu Bohu vděční, že nás ochraňoval. Myslím, že jsme se v této době více modlili, a to nejen za nemocné a umírající po celém světě. Prosíme Pána, aby nám dal také příhodné počasí, zejména hojně a trvalé deště a také, aby vedl mysl lidí v této době opět k uznání Stvořitele a jeho řádu. Je někdy obtížné se vyznat v množství informací, které kolují zejména na internetu, ale některé závěry bychom mohli již dnes vyvodit.

Dovoluji si proto rozdělit se s vámi o několik svých poznatků z této doby.

Člověk není pánem přírody, ale měl by pokorně vzhlížet k jejímu tvůrci. Domnívám se, že bezbřehá globalizace, kdy jedinou hodnotou je zisk, není asi to pravé, co do budoucnosti lidstvo potřebuje.

Také stále větší digitalizace zřejmě nikdy nenahradí osobní vztahy a lidský zájem, tak jako robot plnohodnotně v sociální oblasti nenahradí prodavačku nebo pečovatelku.

Usměrnění digitalizace bude do budoucna jistě důležité téma k diskusi, stejně tak jako např. ponechání práva lidem platit reálnými penězi, abychom nebyli závislí na magnetických kartičkách, nemluvě o další kontrole pohybu lidí.

Národní státy nejsou historický relikv

a vlastenectví patří k člověku, stejně tak, jako právo mít vlastní rodinu.

Směřovat minimálně k potravinové a zdravotní národní soběstačnosti je moudré a bude asi nezbytné.

Národní hranice jsou také užitečné.

Cestování po celém světě lze v případě potřeby omezit, ale chléb a vodu potřebujeme vždy.

Jak jistě uznáte, byla tato doba užitečná i pro rozvoj našeho uvažování i pro prohloubení našeho života v víry. Obnovili jsme vědomí, že smrtí život nekončí a že jsou ještě horší věci než smrt pozemská, jako by byla ztráta svobody a zdravého rozumu.

Můžeme říci, že to těžko ovlivníme, ale svatodušní svátky, které jsme nedávno prožívali, nám připomněly, že je třeba Ducha svatého, který byl dán apoštolům a učedníkům na Letnice a mnohým z nás při biřmování. Pán Ježíš apoštolům před svým nanebevstoupením slíbil, že jim pošle Ducha utěšitele, Ducha pravdy, který je naučí veškeré pravdě. Ducha, který svou mocí léčí, hojí a uzdravuje – duši i tělo, a Ducha pravdy, který nás vede, abychom postupně poznávali Pravdu, kterou nemůžeme vlastnit, ale když se držíme Božího slova, můžeme se k ní přibližovat. A to je dostačující, abychom poznávali znamení časů, nežili ve strachu, ale naopak v pokoji a naději, že On je s námi po všechny dny až do konce světa. A On je ten, kdo i s naší pomocí bude měnit dějiny světa.

P. Miroslav

100 LET OD VÝROČÍ NAROZENÍ JANA PAVLA II. PONTIFIKÁT V DATECH A ČÍSLECH

Jan Pavel II, narozen 18. května ve Wadowicích, se stal 264. papežem katolické církve 16. října 1978. Zemřel 2. dubna 2005 ve věku 85 let. Jeho pontifikát trval bez mála 27 let a byl tak po sv. Petru a Piu IX. třetím nejdéle sloužícím papežem.

Světový papež

Jan Pavel II. se do té doby s nevídanou frekvencí setkával s lidmi po celém světě. Během svého působení uskutečnil 104 **zahraničních papežských cest**, první z nich pouhé 3 měsíce po převzetí úřadu, a 146 cest po Itálii. Již v prvním roce vykonal 4 papežské cesty, mezi nimi i do rodného Polska. Jako biskup římský také navštívil 317 z 333 římských farností.

Lidi z celého světa také přijímal. Při středních generálních audiencích, kterých se uskutečnilo 1160, se setkal s více než 17,6 miliony poutníků.

Iniciativou papeže Jana Pavla II. vznikly **Světové dny mládeže**, kterých se zúčastnily miliony mladých lidí napříč generacemi. Jeho nástupci v této tradici pokračují. Konají se jednak v diecézích jednou do roka, na Květnou neděli (týden před Velikonocemi), a ve světovém měřítku každé 2 až 3 roky. SDM se dosud konaly v 10 státech, za některá města jmenujme: Řím, Czenstochowa, Denver, Manila, Paříž, Krakow...

Na naše území zavítal Jan Pavel II. celkem třikrát. Poprvé to bylo v roce 1990 ještě do Československa (pastorační návštěva). Samostatnou Českou republiku pak navštívil

Jan Pavel II. dvakrát, v letech 1995 (svatořečení Zdislavy z Lemberka a Jana Sarkandra) a 1997 (svatovojtěšské milénium). Při této návštěvě proběhlo také mimořádné setkání s mládeží v Hradci Králové, kterého se účastnilo více než 50 000 mladých lidí.

Papež pro církev

Jan Pavel II se zaměřil se na bezpočet inspirativních příkladů svatosti a stal se hybnou silou bezprecedentní vlny **blahořečení a svatořečení**. Sám slavil 147 beatifikačních bohoslužeb, při nichž prohlásil 1338 blahoslavených, a 51 kanonizačních bohoslužeb, z nichž vzešlo 482 svatých.

Jan Pavel II. značně rozšířil kardinálské kolegium jmenováním 231 nových kardinálů. V roce 1981 pověřil svého budoucího následníka Josepha kardinála Ratzingera vedením *Kongregace pro nauku víry*.

Vydal 14 encyklik, první z nich pouhých pět měsíců po svém nástupu do papežského úřadu. Ubírání světové církve dále vedl 15 apoštolskými exhortacemi, 11 apoštolskými konstitucemi a 45 apoštolskými listy.

Vydal také pět svých vlastních knih: *Překročit práh naděje* (říjen 1994), *Dar a tajemství: K padesátému výročí mého kněžství* (listopad 1996), *Římský triptych* (březen 2003), *Vstaňte, pojďte!* (květen 2004) a *Paměť a identity* (únor 2005).

Svatý papež

28. dubna 2005, krátce po svém zvolení,

oznámil Svätý otec Benedikt XVI., že v případě Jana Pavla II. bude upuštěno od obvyklého pětiletého období před zahájením beatifikačního a kanonizačního procesu. Svatořečením papežem Františkem dne **27. 4. 2014 se Jan Pavel II. stal 77. svatým mezi papeži.**

(převzato a upraveno podle Církev.cz)

PŘIPOMÍNÁME SI 800. VÝROČÍ NAROZENÍ SVATÉ ZDISLAVY (1220 – 2020)

Vážení a milí čtenáři,

aktuální program poutí ke sv. Zdislavě v bazilice v Jablonném v Podještědí naleznete na stránkách www.zdislava.cz nebo na nástěnce v našem kostele NPM.

Dětství a mládí sv. Zdislavy

Své dětství a dívčí léta prožila Zdislava na hradě Křižanově a patrně i v Brně, kde byl její otec Přibyslav purkrabím. Po vzoru rodičů měla Zdislava velikou úctu ke kněžskému a řeholnímu stavu.

Zdislava si přála jako dívka vstoupit do kláštera a stát se řeholnicí, protože toužila žít v nejtěsnějším spojení s Bohem. V patnácti letech byla provdána za rytíře Havla z rodu Markvarticů, pána na hradě Lemberk v severních Čechách. Po svatbě na Křižanově se tedy přestěhovala do severních Čech na hrad Lemberk. Narodily se jí čtyři děti: Havel, Markéta, Jaroslav a Zdislav.

Zdislavin apoštolát

Společně se svým manželem Havlem postavila Zdislava v blízkém městě Jablonném chrám svatého Vavřince s klášteřem pro dominikány. Tento řád s apoštolským zaměřením si Zdislava tak oblíbila, že do něj vstou-

pila jako laická spolupracovnice, zůstávajíc ovšem v manželství. Do sboru apoštolských spolupracovníků se dostala zásluhou dominikána, Poláka, blahoslaveného Česlava, který v té době – kolem roku 1235 – působil jako představeným polsko-české dominikánské provincie a v Čechách zakládal nové kláštery. Rovněž v Turnově postavila paní Zdislava s manželem kostel a klášter pro duchovní syny svatého Dominika. Její příklad povzbuzoval i jiné k následování. Ač byla vznešenou hradní paní, často navštěvovala chudé. Poutníci, nemocní a potřební nalézali u ní vždy laskavé přijetí. Podporovala je, kde mohla a sama žila skromně. Byla proto všemi milována a nazývali ji matkou chudých.

Duchovní život a dílo

Svatá Zdislava žila liturgií a denně se účastnila bohoslužeb u dominikánů v Jablonném. Když se tamní kostel ještě stavěl, pomáhala na stavbě i sama Zdislava se svými lidmi. Toužila mít podíl na tomto díle i prací vlastních rukou. Ráda také rozjímalá v kapli Nejsvětější Trojice pod hradem Lemberkem. I na hradě měla svou kapli, kde s rodinou oslavovala Boha a vyprošovala jeho ochranu v zlých dobách. Dosud se na Lemberku ukazuje Zdislavina světnička, připomínající podobnou místnost Karla IV. na Karlštejně. Paní Zdislava se nedožila vysokého věku, zemřela na hradě Lemberku roku 1252 ve stáří asi 27 až 30 let. Byla pochována v kostele sv. Vavřince v Jablonném, kde její tělo dodnes odpočívá.

Svatořečení a zázraky

28. srpna 1907 byla Zdislava blahorečena papežem sv. Piem X. a 21. května 1995 byla svatořečena papežem sv. Janem Pavlem II. v Olomouci. Dne 24. října 2000 papež Jan Pavel II. prohlásil sv. Zdislavu za hlavní patronku Litoměřické diecéze. Od jara 2002 dle ustanovení krajského zastupitelstva je patronkou celého Libereckého kraje.

Její svatost se potvrzovala i podivuhodnými skutky, které skrze ni učinil Bůh. V kronice Dalimilově čteme: „*Pět mrtvých boží mocí vzkřísila, mnoha slepým zrak vrátila, chromých a malomocných mnoho uzdravila a nad jinými ubohými veliké divy činila*“ (Dalimil 87, 5). Když byl na počátku 20. století veden v litoměřické diecézi proces pro její blahorečení, sestavil farní úřad v Jablonném seznam věřících, kteří stvrdili přísahou, že obdrželi od Boha na přímmluvu paní Zdislavy různé milosti. Její příkladný život, naplněný láskou k Bohu a lidem, plný touhy po záchraně duší, a její zázračná moc pomáhající tělesně trpícím jsou názorně zachyceny na 24 obrazech, které jsou zavěšeny kolem její hrobky pod kostelem sv. Vavřince v Jablonném. Tato paní svatého života pomáhá mimořádně i dnes všem, kdo se na ni obracejí ve svých duchovních i tělesných záležitostech. Dokladem jsou četná poděkování a dary k jejímu hrobu.

Zdroj: Zdislava.cz a kniha Paní Zdislava od P. Ambrože M. Svatoše O.P. , zpracováno podle internetu

PĚŠÍ POUŤ DO JABLONNÉHO

Ačkoliv hlavní oslavy 800. výročí narození sv. Zdislavy, paní z Lemberka, byly přesunuty až na příští rok, stejně nám to nedalo a vyrazili jsme do Jablonného v Podještědí i letos. Plánovalo se sice, že vyrazíme s celou farností autobusem, ejhle, drobeček o velikosti 120 nm nám to překazil. Ale my to nevzdali!

Pamětliví rad rozrůstající se množiny lékařů, upozorňujících spíše na nutnost přisunu čerstvého vzduchu pro správnou funkci imunitního systému, a starých to knih duchovních, setkali jsme se sobotního rána 30. května L. P. 2020 na vlakovém nádraží již v 5.20 hodin, abychom podstoupili to, čemu generace prvních

křesťanů (když ne prvních, tak druhých, každopádně nám velmi vzdálených) říkaly pouť ke hrobům světců za vyprošení milostí.

A bylo ráno a vše se probouzelo a vlak uháněl krajinou a slunce vycházelo a ptáci Boha chválili a my jsme se snažili i přes naše zívání se k těm dobrým Božím tvorům přidat se svými ranními chválami. Po výstupu ve Svoru nás ale čekala dřina. Najít cestu z vesnice, první metry navíc, pak už to ale šlo ráz na ráz. Litanie k Duchu svatému, mariánské písně, Litanie ke sv. Zdislavě, Litanie k Panně Marii, do toho vždycky svačina a nějaký ten drink. Naše psyché se osvěžovala v nepřímé úměře ke klesajícímu výkonu našeho sarx. Tobíáš nás dohnal nedlouho po desáté hodině, od té chvíle jsme již v kompletní čtyřčlenné sestavě vzdorovali cestám i necestám, které nás vždy ale vedly

krásnou přírodou, ponejvíce lesy jako přírodními katedrálami. Zurčení potůčků a říček, zpěv ptáků, tiché rozjímání rybáře na Naději, to vše dokreslovalo zvukovou kulisu pouti. Největší výzvou pro nás byl Jezevčí vrch, který nás stále klamal, a bylo třeba uklidňovat sebe i druhé slovy, to nejhorší máme už za sebou. Radost byla ale přenáravná, když se otevřel pohled na baziliku sv. Zdislavy a sv. Vavřince v dálce na horizontu. Nevím, zda byla tak těžká kila nabraná z rozkazu vlády nebo to byly úmysly, které jsme nesli, ale večer jsem nohy cítil. A to doslova.

Doputovali jsme před 13. hodinou, abychom se v klidu dostali ke hrobu paní Zdislavy, kde jsme mohli všechny úmysly předat, ať ona prosí spolu s námi za rodiny a požehnání pro manželský život. Ve 14.00 hodin jsme slavili poutní bohoslužbu spolu s dominikánskou rodinou, které před-

sedal P. Lukáš Fošum OP, která se tak stala vyvrcholením našeho půldenního snažení. Po mši svaté ještě rychle protáhnout pedály ke studánce, a potom hajdy na vlak.

Potěšilo mě, že jsem v Jablonném spatřil známé tváře jak z naší farnosti, tak z mé rodné farnosti. Z Mladé Boleslavi putovalo asi 15 mladých a několik dospělých mužů ve dvou skupinách. Tak třeba i s vámi příští rok na oslavu 800. výročí, ale my, co jsme byli letos, víme, že to bude už 801. :-)

P. Václav

STOLETÍ KARLA OTČENÁŠKA (13. 4. 1920 – 23. 5. 2011)

Rok 2020 je rokem oslav 100. výročí narození arcibiskupa Karla Otčenáška, a to především v Královéhradecké diecézi.

Připomenout si tuto významnou osobnost si dal za cíl spolek Saeculum pod vedením Ludmily Žlábkové, který k tomuto výročí připravil mnohé akce. Jednou z nich je např. expozice o životě 23. hradeckého biskupa, instalovaná na jižní straně Velkého náměstí v Hradci Králové, koncerty v průběhu roku, vědecká konference ve spolupráci s Univerzitou Hradec Králové a mnohé další.

Karel Otčenášek se narodil 13. dubna 1920 v Českém Meziříčí do věřící rodiny Františka a Žofie Otčenáškových. Studoval a maturoval na jezuitském církevním gymnáziu v Praze-Bubenci. Studium zakončil po osmi letech maturitou s vyzna-

menáním v roce 1939. Téhož roku začal studium teologie v královéhradeckém diecézním semináři, ale již po měsíčním studiu odešel na popud biskupa Mořice Píchy do římského Nepomucena, kde ab-

solvoval Lateránskou univerzitu a dosáhl licenciátu teologie (ThLic.). V Římě byl 17. března 1945 vysvěcen na kněze. Stal se kaplanem v Týnci nad Labem (přibližně září 1945–únor 1948), poté působil do jara 1949 v Horní Rovni u Pardubic a od jara 1949 nastoupil jako administrátor v Žamberku po zatčení tamějšího děkana Josefa Jakubce.

Od října 1949 do června roku 1950 zastával funkci vicerektora diecézního semináře v Hradci Králové. Po zrušení semináře působil do jara r. 1951 jako administrátor velké vrchlabské farnosti. V neděli 30. dubna 1950 byl bez tehdy nutného státního souhlasu, ale se souhlasem tehdejšího papeže Pia XII. vysvěcen v kapli sv. Karla Boromejského královéhradecké biskupské residence Dr. Mořicem Píchou na biskupa. V době svého svěcení neměl ještě ani dodnes běžně požadovaný věk 30 let, ani potřebných 5 let pastorační činnosti. Státní aparát toto nepovolené svěcení později zhodnotil jako protistátní činnost a velezradu.

Od jara 1951 byl po 2 a 1/2 roku násilně držen v internačním táboře pro kněze a řeholníky v Želivě. Tam byl spolu s biskupem Tomáškem a spirituálem olomouckého semináře Šuránkem držen odděleně od ostatních spoluvězňů, kněží a řeholníků. V listopadu 1953 byl převezen do vyšetřovací vazby v Pardubicích.

V letech 1951–1962 byl komunistickým režimem ČSSR vězněn pro vlastizradu (Pardubice, Hradec Králové, Mírov, Leopoldov, Kartouzy...). Po propuštění nejdříve pracoval v různých manuálních zaměstnáních

(od roku 1962 do roku 1965 byl dělníkem v mlékárně v Opočně), a tajně působil jako kněz, posléze začal působit jako kněz oficiálně - 1965–1968 duchovní správa v Trmicích, 1968–1973 duchovní správa v Hradci Králové – Plotiště nad Labem, 1973–1990 opět Trmice. V červenci 1968 byl soudně rehabilitován a rozsudek z padesátých let zrušen jako nezákonný.

Teprve po roce 1989 se mohl ujmout biskupského úřadu, pro nějž byl určen již před 40 lety. Dne 27. ledna 1990 byl oficiálně uveden do úřadu 23. sídelního biskupa královéhradecké diecéze a sídelním biskupem byl do 26. září 1998, kdy byl vystřídán biskupem Dominikem Dukou. V rámci Československé biskupské konference se stal předsedou pro duchovenstvo a předsedou komise *Justicia et Pax* České biskupské konference. Pro jeho zásluhy mu byl papežem Janem Pavlem II., jehož byl osobním přítelem, v roce 1998 udělen osobní titul arcibiskupa.

V roce 1995 obdržel Řád TGM I. třídy. Věnoval se odškodnění politických vězňů a sepsání jejich životů. Byl patronem IKUE (Mezinárodní sdružení katolických esperantistů) a duchovním převorem Českého velkopřevorství Řádu svatého Lazara.

Zemřel zaopatřen svátostmi, 23. května 2011 v 21.45 h v biskupské rezidenci v Hradci Králové. Pohřben je v kryptě katedrály svatého Ducha v Hradci Králové.

S naší farností jsme jej krátce před smrtí navštívili v Hradci Králové, a to i s panem arciděkanem Sporerem. Z tohoto setkání přikládáme několik fotografií.

INSPIRACE NA PRÁZDNINY

Když Ježíš vybídne apoštoly: Pojdte i vy někam na opuštěné místo a trochu si odpočíte (Mk 6,31), dostávají tak do jisté míry nové poslání: nikoli pracovat stále na vinici Páně, ale odpočinout si a zotavit se, strávit s ním prázdniny. Mají Ježíše následovat nejen v jeho činnosti, ale i v odpočinku.

Těmito slovy mluví Ježíš i na nás. Potřebujeme přestávky na nadechnutí, čas na ticho a klid, kdy jsme pouze s ním. Každý

den nás povolává k tiché chvílce modlitby, každý týden ke dnu odpočinku, a tu a tam k delší době, kdy jsme s ním o samotě. Máme se odpoutat od svého každodenního jednání, abychom se dokázali podívat na svůj každodenní život s odstupem a novými očima.

Následujeme-li Ježíše do samoty a odpočinku, přeneseme nás to přes všechny kritické životní události.

(Stinissen Wilfried)

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ DĚTÍ

Na svátek Těla a Krve Páně v neděli 14. června přijmou poprvé Pána Ježíše tito prvokomunikanti: **Nikola Hrnčířová, Vilém Kafka, Dominik Klak, Filip Adámek, Marie Burdová, Ondřej Hlaváček, Andrej Holešta, Eliška Marvanová, Barbora Landová, Denisa Mleinicová, Hanka Vinopalová, Mikuláš Krčmář, Toník Menc-**

ner, Veronika Pokorná, Stefania Syrová, Martina Gujďová a Sára Beláková. Máme z nich radost, vždyť jsou jarem církve, a přejeme jim hojnost Božího požehnání na jejich dalších životních cestách víry. Také se modleme za jejich rodiny, aby byly prostředím lásky a života.

KŘEST DOSPĚLÝCH

Naši katechumeni budou moci konečně přijmout svatý křest, a to o slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, v pátek 19. června. Jsou to tito katechumeni: **Lucie Řebíčková, Matěj Krob, Jan Schönfeld a Hana Petrusová. Veronika Marvano-**

vá bude pokřtěna se svými dvěma dětmi **Eliškou a Jeníkem v sobotu 13. června** při večerní mši svaté. Prosíme o vaše modlitby za všechny nově pokřtěné a abyste je přátelsky přijali do našeho farního společenství.

LETNÍ DĚTSKÝ TÁBOR

Přípravy farního tábora pro všechny děti školou povinné, který se bude letos konat od 18. – 31. července opět ve Svitavě, jsou v plném proudu. Děti se mohou těšit na ce-

lotáborovou hru "Jumanji" inspirovanou dobrodružným příběhem dětí, které se ocitly v džungli s důležitým posláním.

Pro děti bude připraven bohatý program plný her, výletů do okolí a nejrůznějších aktivit zaměřených na všestranný rozvoj. Tábor je křesťanský, ale vítány jsou všechny děti, které budou tento rozměr tábora respektovat.

Hlavní vedoucí tábora bude letos Wanda Jadwiga Velinská.

Kontakt: tabormatejusti@gmail.com,
www.taborymatej.cz

Milí přátelé, doufáme, že po prázdninách začne již pravidelným způsobem vyučování náboženství a také setkávání ostatních skupin na faře.

Přejeme všem pěkně prožité prázdniny i dny dovolených, obnovení sil duchovních i tělesných. V modlitbě pamatují P. Miroslav, P. Václav, P. Pavel a farní tým

SETKÁVÁNÍ – zpravodaj ústeckých farností
Vydává: Římskokatolická farnost - arciděkanství
Bílinská 110/3, 400 01 Ústí nad Labem
Telefon: 475 209 303, Mob.: 604 201 533
E-mail: arcidekul@seznam.cz

Redakce: P. Miroslav Šimáček, šéfredaktor,
Mgr. Hana Křížková
www.usti.farnost.cz

Sazba a tisk: dům-tisku s.r.o.